

Skrivena povijest četrdesetog retka - broj trinaest

Broj trinaest

Jeff Pippenger

2026-05-28

Kao primarni simbol sto četrdeset i četiri tisuće, Petar stoji u Paniju 2026. godine radeći na ispravljanju lažnog predviđanja od 18. srpnja 2020. Njegov rad u tom pogledu usklađen je s radom Josiaha Litcha na ispravku 11. kolovoza 1840. i sa Samuelom Snowom u prepoznavanju 22. listopada 1844. Litchov ispravak osnažio je poruku prvoga anđela, a Snowov poruku drugoga anđela. Osnaživanje poruka prvoga i drugoga anđela predstavlja predsluku osnaživanja poruke trećega anđela. Obilježja prvoga i drugoga prikazana su u trećemu kao spoj izvanjske poruke jaoa i unutarnje poruke ponoćnog pokliča iz prispodobe o deset djevice.

U trostrukoj primjeni proročanstva, prva i treća, koje su ujedno i početak i svršetak, posjedovat će usporedna obilježja. Nedavno je jedan brat otkrio nekoliko istina povezanih s prvim jaojem iz devetog poglavlja Otkrivenja, koje, kada se primijene prema načelu Alfe i Omega, prepoznaju još jednu duboku potvrdu „potresa“ iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja. Zakon o nedjelji u Sjedinjenim Državama jest „potres“ koji se najprije ispunio u Francuskoj revoluciji, kada je Francuska, koja je bila jedan dio od deset naroda što su sačinjavali proročku strukturu poganskoga Rima u Danielovoj knjizi, bila oborena. Stoga jedanaesto poglavlje kaže da pade desetina grada.

I u isti čas nastade velik potres, i deseti dio grada pade, i u potresu poginu sedam tisuća ljudi; a ostatak se uplaši i dade slavu Bogu nebeskomu. Otkrivenje 11,13.

Odmah nakon ovoga stiha dolazi islam trećega jaoa.

Drugo je jao prošlo; i evo, treće jao dolazi brzo. Otkrivenje 11,14.

Pioniri su očekivali da će „treći jao“ uslijediti neposredno nakon drugoga jaoa, ali riječ prevedena kao „brzo“ znači iznenada i neočekivano, što je obilježje iznenadnih napada islama. Treći jao nije trebao doći 22. listopada 1844., kako su pioniri pretpostavljali, ali kada bi došao, dogodio bi se „iznenada i neočekivano“, kao što se dogodilo 11. rujna, označujući tako početak pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje završava neposredno prije potresa nedjeljnoga zakona.

„Potres“ nedjeljnog zakona jest potresanje zvijeri „zemlje“, a kada je došao 11. rujna, sestra White prepoznala je da je Gospod ustao da „strašno potrese zemlju“. Na početku pečačenja i na njegovu kraju, zvijer zemlje biva potresena, dakle „velik potres“.

„Ovo nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam gledala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18,1–3.’“ Review and Herald, 5. srpnja 1906.

Gospodin „ustaje“ kada nastupi promjena u Njegovu upravnom djelu, kao što je bio slučaj kada je Stjepan bio kamenovan 22. listopada 1844., kada je započeo sud mrtvima. Kada je 11. rujna započeo sud živima, Gospodin je ponovno ustao, a tada je potresao zvijer zemlje, kao što će učiniti na završetku pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, kada svoje upravno djelo promijeni sa svoje crkve na svoje drugo stado onih koji su još uvijek u Babilonu.

Ono što je brat Daniel otkrio jesu obilježja prvoga jaoa, koja su usklađena sa svjedočanstvom „velikoga potresa“ iz jedanaestoga poglavlja, u skladu s poviješću i razumijevanjem pionira o povijesti koja je ispunila prvi jao.

I zatrubi peti anđeo, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju; i njoj bi dan ključ bezdana. I otvori bezdan, i iz bezdana uzađe dim kao dim velike peći; i pomračise se sunce i zrak od dima bezdana. I iz dima iziđoše na zemlju skakavci; i dana im bi vlast kakvu imaju zemaljski štipavci. I zapovjedbene im bi da ne ude travi zemaljskoj, ni ikakvu zelenilu, ni ikakvu drvetu, nego samo onim ljudima koji nemaju pečata Božjega na svojim čelima. Otkrivenje 9:1–4.

Pioniri su ispravno primijenili ove retke na povijest koja je uvela Muhameda, koji je rođen 570., ujedinio plemena 606., primio svoju prvu objavu 610., preselio se u Medinu 622., započeo svoje ratovanje 624. i umro 632. godine. „Bezdan“ proročki predstavlja novu manifestaciju Sotone, no Muhamed je započeo u Arabiji, koja je također poznata kao bezdan zbog prostranih pustinja.

Muhamed je postao proročki kralj, ili kako su ga nazivali, „onaj pouzdani“, 606. godine, kada je razriješio spor među raznim plemenima koja su bila u nedoumici komu treba dopustiti da vrati „crnu stijenu“, ugaoni kamen Kabe. Kaba je građevina u obliku kocke (otuda naziv „Kaba“, koji na arapskom znači „kocka“) smještena u središtu Velike džamije u Meki u Saudijskoj Arabiji. Visoka je približno 43 stope, široka jedanaest stopa i duga 10 stopa, sagrađena od granita i mramora te prekrivena crnim platnom od svile i pamuka. Kaba je postojala mnogo prije Muhameda i, prema islamskoj predaji, izvorno su je sagradili Abraham i njegov sin Išmael kao bogoslužni dom Jednom Bogu (Allahu). Tijekom stoljeća ispunila se idolima i arapska su je plemena upotrebljavala kao pogansko svetište.

Kaba je duhovno središte islamskoga svijeta — jednostavna, drevna građevina koja simbolizira monoteizam, jedinstvo i povezanost između abrahamske vjere i islama. Muslimani je ne smatraju „Božjom kućom“ u doslovnom smislu, nego božanski određenim središnjim mjestom bogoštovlja. Muhamedova djelovanja tijekom razdoblja u kojem je Kaba bila srušena, a potom ponovno sagrađena, mjesto su na kojem je započelo njegovo vodstvo.

Iznenadna bujica oštetila je Kaabu, pa ju je pleme Kurejš ponovno sagradilo. Kada je došlo vrijeme da se Crni kamen (Hajar al-Aswad) vrati u svoj ugao, različiti su se rodovi posvađali oko toga kome pripada čast da to učini. Dogovorili su se da će o tome odlučiti sljedeća osoba koja uđe na to mjesto. Muhamed je ušao i mudro razriješio spor: položio je Crni kamen na platno, dao da ga po jedan predstavnik iz svakoga roda zajedno podignu i zajedno nose, a potom ga je on osobno postavio na njegovo mjesto. Taj mu je događaj među stanovnicima Meke pribavio veliko poštovanje i naslov Al-Amin („Pouzdani“). To je jedan od ključnih predproročkih događaja istaknutih u mnogim kronologijama. „Crni kamen“ bio je kamen zaglavni koji je postavio

Muhamed, koji je proročki kralj nad islamom. Crni kamen zaglavni očita je krivotvorina Krista (istinskoga kamena zaglavnoga), a izopačenje doma Kaabe nakon godina uvođenja idola također je razriješio Muhamed.

Nakon što su Kurejšije prekršili Hudajbijski sporazum, Muhamed je krenuo na Meku s vojskom od oko 10.000 muslimana. Grad se predao uz vrlo malo borbe. Muhamed je potom ušao u Kabu, uništio 360 idola u njoj i ponovno posvetio svetište štovanju jednoga Boga (Allaha). Tako je Muhamed, kralj islama, položio kamen temeljac i očistio hram od idolopoklonstva.

U knjizi Otkrivenja postoje tri sile koje dolaze iz bezdana, a svaka od njih predstavlja krivotvorenog Krista. Sotona, zmaj, nastoji biti kao Svevišnji, sjedeći na Njegovu prijestolju i u Njegovoj crkvi.

Kako pade s neba, o Lucifere, sine zorin! kako si oboren na zemlju, ti koji si slabio narode! Jer si govorio u srcu svome: Uzići ću na nebesa, iznad zvijezda Božjih uzvisit ću prijestolje svoje; sjest ću i na goru zbora, na krajnjem sjeveru; uzići ću iznad visina oblaka; bit ću kao Svevišnji. Ali ćeš biti oboren u pakao, u dubine jame. Izaija 14:12–15.

Zmaj ateizma izašao je iz bezdana u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, a zvijer katolicizma uzlazi iz bezdana kada njezina smrtna rana bude izliječena.

Zvijer koju si vidio bijaše, i nije; i uzaći će iz bezdana te otići u propast; i zadivit će se stanovnici zemlje, kojima imena nisu zapisana u knjizi života od postanka svijeta, kad ugledaju zvijer koja bijaše, i nije, a ipak jest. Otkrivenje 17,8.

Zvijer katolicizma uzdiže se na prijestolje zemlje pri nedjeljnom zakonu kada se uspostavi trostruki savez. Poput zmaja, katolicizam tvrdi da je Bog, kao što je Pavao tako prikladno utvrdio.

Neka vas nitko ne zavede ni na koji način: jer taj dan neće doći ako prije ne dođe otpad i ne otkrije se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzdiže iznad svega što se zove Bog ili se štuje; tako da kao Bog sjeda u hram Božji, pokazujući samoga sebe da je Bog. 2 Solunjanima 2:3, 4.

Poput zmaja, zvijer katolicizma jest antikrist; oboje tvrde da su Bog, i oboje imaju svoje konačno uništenje povezano sa svojim biblijskim svjedočanstvom, jer zmaj biva oboren u pakao, a zvijer je sin propasti. Propast je konačno uništenje.

„Odlučnost antikrista da provede pobunu koju je započeo na nebu nastaviti će djelovati u sinovima nepokornosti.” Testimonies, sv. 9, 230.

„Preko rimskoga pape isto se djelo provodi ovdje na zemlji kakvo se provodilo na nebeskim dvorovima prije izgnanstva kneza tame. Sotona je nastojao ispraviti Božji zakon na nebu i ponuditi vlastiti amandman. Uzvisio je vlastiti sud iznad suda svojega Stvoritelja i svoju volju postavio iznad volje Jehove te je na taj način zapravo proglasio Boga pogrešivim. Papa također slijedi isti put te, polazeći za sebe pravo na nepogrešivost, nastoji prilagoditi Božji zakon svojim vlastitim zamislima, smatrajući se sposobnim ispraviti pogreške koje misli da vidi u uredbama i zapovijedima Gospodara neba i zemlje. On zapravo govori svijetu: Ja ću vam dati

bolje zakone od Jehovinih. Kakva je to uvreda Bogu nebeskome!“ Signs of the Times, 19. studenoga 1894.

Islam, predstavljen Muhamedom u povijesti sedmoga stoljeća, također je izašao iz bezdana kada je okrenut ključ koji je dan Muhamedu. Kada je bezdan bio otvoren, izišao je „dim“ koji je pomračio sunce i zrak. Pioniri su ispravno prepoznali da je „ključ“ koji je otvorio bezdan bila bitka kod Ninive.

Kada prva tri retka devetoga poglavlja Otkrivenja razmatramo iz pionirskog razumijevanja u kontekstu trostruke primjene proročanstva, uviđamo da proročke značajke tih redaka, koje predstavljaju prvi jao, predaju proročke značajke trećega jaoja koji dolazi „brzo“ za vrijeme velikoga potresa. Nedjeljni zakon prikazan je bitkom za Ninivu.

Petar je odgovoran za ispravljanje lažnog predviđanja o vatrenim kuglama nad Nashvilleom te prepoznaje da ispravna primjena upozorenja Ellen White o vatrenim kuglama nad Nashvilleom označava početak „uništenja tisuća gradova gotovo potpuno predanih idolopoklonstvu.”

Vatrene kugle Nashvillea označavaju početak razdoblja razaranja nad gradovima, a isto tako označuju i početak naviještanja poruke kratkoga ponoćnog poklika. Ta poruka započinje neočekivanim napadom islama, a to razdoblje završava neočekivanim napadom islama pri velikom potresu. Razdoblje naviještanja ponoćnog poklika označava kraj vremena pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje je započelo neočekivanim napadom islama 11. rujna.

Pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće tada je započelo u skladu s crtom Bileama i magarice, gdje postoje tri udarca koji kulminiraju u nedjeljnom zakonu, ali gdje drugi neočekivani napad uključuje 7. listopada 2023. na drevnu slavnu zemlju, a zatim vatrene kugle u Nashvilleu. Sve se crte slažu, a Petar razumije da je otpečaćivanje tih istina, koje su prikazane kao čovjek s četkom za prašinu koji skuplja razasute dragulje i baca ih u kovčez, djelo Lava iz plemena Judina.

Lav Judin prepoznaje da se Petrova ispravljena poruka iz Nashvillea zbiva u završnom razdoblju pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje je prikazano u skrivenoj povijesti četrdesetoga retka jedanaestoga poglavlja Daniela, a još određenije u onom dijelu te skrivene povijesti koji je prikazan u retcima jedanaest do petnaest istoga poglavlja. U tim retcima bitka kod Rafije i bitka kod Panija vode do nedjeljnoga zakona iz šesnaestoga retka, koji je prikazan bitkom kod Akcija. Kada se bitka kod Panija pridruži bitki kod Akcija kod nedjeljnoga zakona, tada se također ponavlja i bitka kod Ninive.

„Ključ“ dan Muhamedu, kralju islama, čije ime nije samo obilježje islama, nego i mjesto uništenja označeno bitkom kod Ninive. Kraljevo ime „na hebrejskom jeziku jest Abaddon“, a „na grčkom jeziku ime mu je Apolion“. Grčki i hebrejski naglašavaju Stari i Novi zavjet te nas poučavaju da Abaddon znači „mjesto uništenja“, a Apolion znači „uništavatelj“. U jedanaestom retku devetoga poglavlja Otkrivenja kralj nad islamom jest Muhamed, ali on je i „anđeo bezdana“, a to je Sotona. Kao što je papa antikrist kao Sotonina desna ruka na zemlji, tako je i Muhamed izravno pod Sotoninom kontrolom, anđela bezdana.

U vrijeme nedjeljnog zakona, trostruki se savez nameće svijetu, a smrtonosna rana koja je zadana papinstvu 1798. godine, označivši tako kraj Mračnoga doba, biva izliječena. Kada smrtonosna rana bude izliječena, nastupa drugo razdoblje Mračnoga doba, i pri velikom potresu koji je nedjeljni zakon, islam okreće ključ te dim, kao iz peći, zaklanja sunce i zvijezde dok se tama vraća. Bitka kod Ninive ponavlja se pri nedjeljnom zakonu, jer je on ključ koji donosi drugo razdoblje tame. Ondje za nacionalnim otpadom slijedi nacionalna propast. Ondje „aktivni despotizam” potpuno zavlada, jer je dim islama koji pomračuje sunce i zvijezde u bitki kod Ninive kao peć užarena. „Užarena peć” bila je sastavni dio Božjega saveza s Abrahamom.

I dogodi se, kad sunce zađe i nastade mrak, gle: peć koja se dimi i goruća svjetiljka prodoše između onih komada. Postanak 15,17.

Dimna peć koja je prošla između Abramovih saveznih žrtava označila je ropstvo u Egiptu prikazano u odlomku iz trinaestog retka.

I reče Abram: Znaj zasigurno da će tvoje potomstvo biti došljaci u zemlji koja nije njihova, i služiti će im; a oni će ih tlačiti četiri stotine godina. Postanak 15,13.

„Užarena peć“, poput Nebukadnezarove peći u trećem poglavlju Daniela, predstavlja ropstvo i sužanjstvo, što bijaše stanje Šadraha, Mešaha i Abednega.

„No poput zvijezda u golemom krugu njihove određene putanje, Božje nakane ne poznaju ni žurbu ni odgodu. Putem simbola velike tame i peći koja se dimi, Bog je Abrahamu otkrio ropstvo Izraela u Egiptu i objavio da će vrijeme njihova boravka trajati četiri stotine godina. „A potom“, rekao je, „izaći će s velikim blagom.“ Postanak 15,14.“ Čeznja vjekova, 33.

Ali Gospod vas je uzeo i izveo iz željezne peći, iz Egipta, da mu budete narod njegove baštine, kao što ste danas. Ponovljeni zakon 4:20.

Dim koji pomračuje sunce i mjesec kada se okrene ključ bitke kod Ninive označava progonstvo koje ozbiljno započinje pri nedjeljnom zakonu. Tada se progonstvo mračnoga srednjeg vijeka ponavlja. Pioniri su ispravno prepoznali da je bitka kod Ninive bila „ključ“ koji je doveo islam u proročku povijest kao prvo jao 627. godine. Bitka se vodila između Rima i Perzije te je predstavljala pobjedu za Rim, ali to je bila ono što se naziva Pirovom pobjedom. Pobjedom koja je zapravo štetna za pobjednika. Taj izraz potječe od pobjede kralja Pira iz Epira. Nakon dviju bitaka protiv Rimljana (Herakleja 280. pr. Kr. i Askul 279. pr. Kr.), porazio je rimsku vojsku, ali je izgubio golem dio vlastitih trupa. Prema predaji, tada je rekao: „Još jedna takva pobjeda i izgubljeni smo.“

Bitka kod Ninive bila je strateška pobjeda za Rim, ali po njezinu završetku ni Rim ni Perzija nisu imali snage da nakon toga djelotvorno odole navali islama. Perzija je Sjedinjene Američke Države, a Rim je papinstvo u suvremenom ispunjenju bitke kod Ninive. Medo-Perzija kao sila s dva roga predstavlja silu s dva roga Sjedinjenih Američkih Država. U vrijeme nedjeljnoga zakona Sjedinjene Američke Države naprosto su jedan rog, jer je u razdoblju koje vodi do nedjeljnoga zakona oblikovan lik Zvijeri, a to oblikovanje sastoji se u sjedinjenju obaju rogova u jedan. U osmom poglavlju Daniela nalaze se dva roga koja predstavljaju Medo-Perzijsko Carstvo, a

perzijski je rog izrastao posljednji.

Tada podigoh oči svoje i vidjeh, i gle, pred rijekom stajaše ovan koji je imao dva roga; i oba roga bijahu visoka, ali jedan bijaše viši od drugoga, i viši izraste posljednji. Daniel 8,3.

Dva roga Sjedinjenih Država, republikanizam i protestantizam, sjedinjuju se u jedno kada se crkva i država ujedine kako bi oblikovale sliku Zvijeri. To se oblikovanje u potpunosti dovršava kada se žig Zvijeri nametne nedjeljnim zakonom. To poistovjećuje Sjedinjene Države jednostavno s Perzijom u vrijeme nedjeljnoga zakona. Perziju je Rim porazio u bitci kod Ninive. Način na koji je Rim porazio Perziju od povijesnoga je značenja, zbog manevara Heraklija, rimskoga cara.

Jednostavno rečeno, Heraklije je izveo napad iznenađenja, za razliku od izravnog napada napredovanjem. Njegovi naponi da postigne iznenađenje zabilježeni su u povijesti. Iznenađenje je uključivalo njegovu odluku da napadne zimi, što je u tim povijesnim vremenima bilo neuobičajeno, ali na tome se nije zaustavilo. Heraklije je započeo svoju invaziju sredinom rujna 627. sa sjevera (Armensko visočje). Umjesto da krene očekivanim putem prema jugu, izravno prema perzijskoj prijestolnici Ktezifontu, načinio je široki luk, krećući se prema jugoistoku duž pograničnih područja (otprilike uz današnju tursko-iransku granicu). Zatim je skrenuo prema jugu i zapadu, prešavši rijeku Veliki Zab 1. prosinca 627. To je smjestilo njegovu vojsku na Ninevsku visoravan (istočna obala rijeke Tigrisa), blizu ruševina drevne Ninive. To kretanje bilo je od juga prema sjeveru u odnosu na perzijske snage — suprotno onomu što su Perzijanci očekivali. Očekivali su da će nastaviti prodirati prema jugu, prema Ktezifontu. To je zateklo perzijskog zapovjednika Rhahzadha nespremna i prisililo ga da progoni Heraklija na nepovoljnom terenu. To je Rimljanima omogućilo da odaberu bojište na ravnici blizu Ninive. Taj je manevar spriječio da Rimljani budu zarobljeni između perzijskih snaga te im je dao put za uzmak ako bi zatrebao. U kombinaciji s maglom na dan bitke i taktikom hinjenog uzmaka tijekom same borbe, postojalo je više razina iznenađenja. Ova smjela zimska invazija i obuhvatni pravac duboko u perzijski teritorij smatraju se jednim od najvećih Heraklijevih vojnih postignuća. To je pomoglo slomiti perzijsko samopouzdanje i snažno pridonijelo konačnoj rimskoj pobjedi u dugome ratu.

„U bitci kod Ninive, koja se žestoko vodila od svanuća do jedanaestoga sata, od Perzijanaca je bilo zaplijenjeno dvadeset i osam stijegova, osim onih koji su mogli biti slomljeni ili rastrgani; najveći dio njihove vojske bio je sasječen u komade, a pobjednici (Rimljani), prikrivajući vlastite gubitke, proveli su noć na bojištu. Gradovi i palače Asirije prvi su put bili otvoreni Rimljanima.

„Rimski car nije bio osnažen osvajanjima koja je postigao; a istodobno je bio pripravljen put, i to istim sredstvima, za mnoštva Saracena iz Arabije, poput skakavaca iz istoga kraja, koji su, šireći na svome putu tamno i obmanjujuće muhamedansko vjerovanje, ubrzo preplavili i Perzijsko i Rimsko Carstvo.”

„Potpunija ilustracija ove činjenice ne bi se mogla poželjeti od one koja je pružena u završnim riječima poglavlja iz Gibbona, iz kojega su uzeti prethodni izvadci. ‘Premda je pod zastavom Heraklija bila ustrojena pobjedonosna vojska, čini se da je taj neprirodan napor radije iscrpio nego razvio njihovu snagu. Dok je car trijumfirao u Konstantinopolu ili Jeruzalemu, neki

neznatan grad na granicama Sirije bio je opljačkan od Saracena, a oni su sasjekli neke čete koje su pošle u njegovu pomoć,—događaj običan i neznatan, da nije bio uvod u silnu revoluciju. Ti su razbojnici bili apostoli Muhameda; njihova je mahnita hrabrost izronila iz pustinje; i u posljednjih osam godina svoje vladavine Heraklije je izgubio od Arapa iste one pokrajine koje je bio oteo Perzijancima.’

„Duh prijevara i zanosa, kojemu prebivalište nije na nebesima,“ bio je pušten na zemlju. Bezdanu je bila potrebna samo ključ da bi se otvorio, a taj je ključ bio pad Hozroja. On je s prezirom rastrgao pismo neznatnoga građanina iz Meke. No kada je iz svojega „plamena slave“ potonuo u „kulu tame“ u koju nijedno oko nije moglo prodrijeti, ime Hozrojevo imalo je odjednom pasti u zaborav pred imenom Muhamedovim; a činilo se da je polumjesec samo čekao svoj izlazak do pada zvijezde. Hozroj je, nakon svojega potpunog poraza i gubitka carstva, bio ubijen godine 628.; a godina 629. obilježena je „osvajanjem Arabije“ i „prvim ratom muhamedanaca protiv Rimskoga Carstva“. „I peti anđeo zatrubi, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju; i njemu bi dan ključ bezdana. I otvori bezdan.“ Pao je na zemlju. Kada je snaga Rimskoga Carstva bila iscrpljena, a veliki kralj Istoka ležao mrtav u svojoj kuli tame, pljačka neznatnoga grada na granicama Sirije bila je „uvod u silnu revoluciju“. „Razbojnici su bili apostoli Muhamedovi, a njihova je mahnita hrabrost provalila iz pustinje.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Bitka za Ninivu predstavlja moderni Rim koji pri nedjeljnom zakonu osvaja Sjedinjene Države, ali to je Pirova pobjeda, jer pri nedjeljnom zakonu započinje postupni sud nad Rimom.

Hozroje bijaše glava Perzijskoga Carstva; stoga Perzija, koja predstavlja pad Sjedinjenih Država pri nedjeljnom zakonu, jest ključ koji otvara bezdan pri padu šestoga kraljevstva biblijskoga proročanstva. Ona predstavlja nedjeljni zakon iz stihova šesnaest, trideset i jedan i četrdeset i jedan jedanaestoga poglavlja Daniela, kao i iz jedanaestoga retka trinaestoga poglavlja Otkrivenja.

Zapazite komentare pionira Stephena Haskella o istim redcima i povijesti:

„Arap, ili Saraceni, nikada nisu vršili nikakav utjecaj na zemlji. U povijesti naroda ti slobodni ljudi pustinje prošli su gotovo nezapaženo. Muhamedanstvo je ujedinilo raspršena plemena i poslalo ih kao osvajače naroda. Brzi napredak koji je pratio saracensko oružje bio je u velikoj mjeri posljedica sukoba između Rimljana i Hozroja, poglavara suvremenoga Perzijskog Carstva. Taj je sukob završio padom potonjega. Suvremena Perzija stajala je kao zaprečni zid, držeći Muhamedovu moć pod nadzorom; ali kad je ta sila pala, zapreka je nestala, ‘bezdan’ se otvorio, i Saraceni su preplavili svijet. Kad se ‘bezdan otvorio, podiže se dim koji zakloni lice sunca’. Ta je slika snažna, i prikazuje pomračujući učinak muhamedanstva dok se širilo po licu zemlje.” Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Ta zidna prepreka u povijesti Rima jest zid razdvajanja crkve i države koji se uklanja pri nedjeljnom zakonu. Postoji još jedan sloj Pirrove pobjede Rima nad Perzijom u bitki kod Ninive, jer je postojala i prethodna bitka kod Ninive, koja predstavlja Alfu, dok bitka iz 627. predstavlja Omegu. Ta se bitka zbila 612. pr. Kr., u razmaku od otprilike tisuću i dvjesto godina. U toj je bitki Asirija bila poražena od trostrukog saveza, što je označilo kraj Asirskoga Carstva.

A. T. Jones komentira alfa-bitku Ninive:

„Prilike u vladavini Asirije išle su od zla na gore, tako da je 612. pr. Kr. došlo do još jedne velike pobune od strane iste tri zemlje, ovoga puta pod vodstvom samoga Nabopolasara. Ova je bila potpuno uspješna: Niniva je pretvorena u gomilu ruševina; a Asirsko Carstvo bilo je podijeljeno na tri velika dijela,—Medija, koja je držala sjeveroistok i krajnji sjever, Babilon, koji je držao Elam i svu ravnicu i doline Eufrata i Tigrisa, i Egipat, koji je držao svu zemlju zapadno od Eufrata. Pečat toga saveza između Babilona i Medije bio je brak kćeri kralja Medije s Nabukodonozorom, sinom Nabopolasarovim. Upravo je u izvršavanju svojega dijela u savezu protiv Asirije faraon Neko, kralj Egipta, pošao protiv kralja Asirije da se bori kod Karkemiša na Eufratu, kada mu je kralj Jošija od Jude izašao u susret da se bori s njim, te bio ubijen kod Megida. Budući zatim da je sav taj zapadni teritorij pripadao kralju Egipta, on je, vršeći svoju zakonitu suverenost stečenu osvajanjem, uklonio Šaluma, sina Jošijina, s položaja kralja Jude, i postavio Elijakima za kralja Jude namjesto njega, promijenivši mu ime u Jojakim, te nametnuo porez zemlji.” 1 Ljetopisa 3:15; 2 Kraljevima 23:31–35.” A. T. Jones, Review and Herald, 15. ožujka 1898.

U alfa-bici kod Ninive 612. pr. Kr. Asirsko je Carstvo došlo svome kraju, upravo kao što šesto kraljevstvo biblijskog proročanstva završava pri nedjeljnom zakonu. Pobjednik u toj bici bio je trojni savez Babilona, Egipta i Medije. U ratovanju toga razdoblja kralj Jošija umire kod Megida, čime predodnačuje Armagedon. U omega-bici kod Ninive 627. godine islam trećeg jao biva oslobođen dok se uklanja zaštitni zid u Ustavu, kako je to predodnačeno, kao što je Haskell zapazio za Perziju kao „zaštitnu prepreku” koja biva uklonjena porazom Perzije. Smrt kralja Jošije kod Megida pokazuje da je prva bitka kod Ninive druga bitka u posljednjim danima. Posljednja od dviju bitaka kod Ninive 627. godine, kada se ključ okreće i bezdan otvara, jest prva u posljednjim danima, jer prvi će biti posljednji. Prva bitka kod Ninive između Asirije i trojnog saveza vodi do Armagedona. Razdoblje drugog mračnog srednjeg vijeka počinje bitkom kod Ninive i završava bitkom kod Ninive.

Činjenice o petoj trubi, koja je prvi „jao” iz devetoga poglavlja Otkrivenja, pioniri su razumjeli kao najsigurnije povijesno svjedočanstvo od bilo kojega odlomka u knjizi Otkrivenja. Uriah Smith tu činjenicu izražava ovako:

„REDAK 1. I zatrubi peti anđeo, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju; i njemu bijaše dan ključ od bezdana.“

„Za izlaganje ove trube ponovno ćemo se poslužiti spisima g. Keitha. Ovaj pisac s pravom kaže: ‘Jedva da među tumačima postoji tako jednodušna suglasnost o ijednom drugom dijelu Apokalipse kao glede primjene pete i šeste trube, odnosno prvoga i drugoga jaoa, na Saracene i Turke. To je toliko očito da se jedva može pogrešno razumjeti. Umjesto da po jedan ili dva retka označavaju svaku od njih, čitavo deveto poglavlje Otkrivenja, u jednakim dijelovima, zauzeto je opisom obiju.’ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.

Petar je u Paniju s odgovornošću da ispravi poruku vatrenih kugli iz Nashvillea, i prvi se put vidi da se sastavnice prvoga jao savršeno podudaraju sa sastavnicama uskoro nadolazećega zakona o nedjelji. Lav iz plemena Judina otpečatio je to razumijevanje u skladu s drugim proročkim linijama

koje je već bio uspostavio. Povjesničari će posvjedočiti o značenju iznenadnoga napada što ga je Rim izveo protiv Perzijanaca 627. godine, a kada to učine, zapazit će Heraklijevo manevriranje oko i iza Perzije u zimskom razdoblju kao smicalicu da ostane skriven do vremena napada.

Sestra White obavještava nas da Rim jednostavno čeka „pogodan položaj”, a zatim će udariti.

„Božja je riječ dala upozorenje na prijeteću opasnost; ako se na to ne obrati pozornost, protestantski će svijet spoznati koje su doista namjere Rima tek kada bude prekasno da izbjegne zamku. Ona tiho raste u moći. Njezini nauci vrše svoj utjecaj u zakonodavnim dvoranama, u crkvama i u srcima ljudi. Ona podiže svoje uzvišene i goleme građevine, u čijim će se tajnim odajama ponoviti njezina prijašnja progonstva. Potajno i neopaženo ona učvršćuje svoje snage kako bi promicala vlastite ciljeve kada dođe vrijeme da zada udarac. Sve što ona želi jest povoljan položaj, a to joj se već daje. Uskoro ćemo vidjeti i osjetiti koja je namjera rimskog elementa. Tko god bude vjerovao i slušao Božju riječ, time će navući na sebe porugu i progonstvo.” The Great Controversy, 581.

Kao i u slučaju cara Heraklija, papinstvo se kretalo prema svome cilju „potajno i neočekivano“ kao ispunjenje Izaije, dvadeset trećeg poglavlja, gdje je bludnica iz Tira zaboravljena tijekom povijesti šestoga kraljevstva biblijskog proročanstva. Tajni iznenadni napad Heraklija jest to što je svijet zaboravio papinstvo od 1798. godine pa sve do nedjeljnog zakona. Redak po redak, prvo jao predstavlja treće i posljednje jao. U prvom jao izriče se objava koja je također usklađena s poviješću islama i razdobljem pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće.

I bilo im je zapovjeđeno da ne škode travi zemaljskoj, ni ikakvu zelenilu, ni ikakvu stablu, nego samo onim ljudima koji nemaju pečata Božjega na svojim čelima. I dano im je da ih ne ubijaju, nego da se muče pet mjeseci; a njihova muka bijaše kao muka škorpiona kad ubode čovjeka. I u one će dane ljudi tražiti smrt i neće je naći; i poželjjet će umrijeti, a smrt će bježati od njih. Otkrivenje 9:4–6.

Prije nego što se ključ okrene u bitki kod Ninive, koja je uskoro dolazeći nedjeljni zakon, sto četrdeset i četiri tisuće već su zapečaćene. Pri nedjeljnom zakonu razaranje gradova, koje započinje vatrenim kuglama Nashvillea, prikazano je kao razdoblje od „pet mjeseci“, kada bjesni ratovanje i kada se započinje drugo papinsko krvoproliće u ispunjenju odgovora danoga mučenicima mračnoga srednjeg vijeka u petom pečatu.

I kad je otvorio peti pečat, vidjeh pod žrtvenikom duše onih koji bijahu pobijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje držahu. I povikaše glasom velikim govoreći: Dokle, Gospodine, sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti našu krv na onima koji prebivaju na zemlji? I bijahu dane svakome od njih bijele haljine; i bijaše im rečeno da još malo počinu, dok se ne ispuni broj njihovih susluga i njihove braće koji će biti pobijeni kao i oni. Otkrivenje 6:9–11.

Mučenici mračnoga srednjeg vijeka prva su skupina koja predstavlja mučenike suvremenoga Rima tijekom krize zakona o nedjelji. Prije nego što ta kriza nastupi, sto četrdeset i četiri tisuće bivaju zapečaćeni, a taj je proces pečaćenja započeo 11. rujna dolaskom islama trećega jao, i škropljenjem kasne kiše. Kada su mučenici prvoga mračnog srednjeg vijeka pitali kada će papinstvu biti suđeno, rečeno im je da će postojati druga skupina mučenika kada se mračni srednji vijek ponovi, što je

vrijeme kada se ključ bitke kod Ninive ispunjava u uskoro dolazećem zakonu o nedjelji. Prije nego što druga skupina mučenika bude upotpunjena, sto četrdeset i četiri tisuće bivaju zapečaćeni, a razdoblje pečaćenja koje je započelo 11. rujna prepoznaje se u petom pečatu, jer se tamo izneseni razgovor nalazi u Otkrivenju, šestom poglavlju, recima DEVET do JEDANAEST, označujući tako početak i završetak pečaćenja s 9/11. Završetak uvodi uništenje islama kako je izloženo u Otkrivenju DEVET, JEDANAEST, a oni koji su zapečaćeni ispunit će Danielovo iskustvo prikazano u Danielu DEVET, JEDANAEST.

Nastavit ćemo s tim stvarima u sljedećem članku.